est hominib' peccata ofiteri q̃z cuz demonibus sine vlla miseratiõe toz queri. Si dictũ est tã fetidũ tã hoz/ridũ et abominabile.plenũ factum obsecro quale putabit? At si dices vellem bene facere.vellem esse mun dus in oscientia.vellem abstinere a peccatis.sed nequeo.Noli frater di cere nequeo.ꝗ nolo.Certe potes.ꝗ nõ vis iuuare te.Quõ iuuare? Pri/mo fugiendo otiũ.fugiendo maluz osortiũ.deniqz orando et ouertẽdo te ad aliquẽ sanctoꝝ .specialiter ad illã sanctaꝝ sanctã ꝓcutiendo pect' exemplo Hieronymi et dicẽdo.san/cta virgo virginũ ora ꝑ me. adiu/ua me mitte auxiliũ refugiẽti ad te Deniqz exemplo anthonij et hilari onis adolescentũ increpa diabolũ in ipa temptatione tua quasi ꝑsen/tem.et dic ei.Fy de te et de tempta tiõe tua miser diabole.Ecce ego nõ obedio tibi. Plurime sunt tales do ctrine ꝑ mundicia cubilis ꝓprie cõ scientie seruanda.inẽ quas posuim' bonã societatem magistri et socioꝝ et famuloꝝ.occupationem in bono studio et oratiõe.Fatigabo vos nõ amplius o pueri. Sit tandẽ nostri finis sermonis in oratione ad deũ et sanctos sanctas q̃z omnes vt ta liter paremus hic cubilia conscienti arum nostraꝝ in mundicia.mollicie et quiete ꝑ grãz q̃ eoꝝ osortes ef fecti exultem' et letemur in eisdẽ cu bilib' nris ꝑ gloriam Amen

Finis

Sequit sermo de omib' sanctis per thema. Beati q̃ lugent quoniã ipi consolabuntur

Beati qui lugent. quoniã ipi cõsolabuntur Mat.v.et sentẽtialit.Luc vi.et in euãgelio presentis celebrita tis.Nos de beato luctu et consolati one locuturi in hodierna celebrita te sanctoꝝ illoꝝ a quoꝝ oculis abs tersit deus omnem lachrymã ita vt non sit amplius ibi luctus neq̃z cla moz.Te reginam inclitam ciuitatis hmõi sanctoꝝ de qua gloriosa di cta sunt .matrem insuper illius qui est deus totius consolationis inuo cabimus pro gratia qua egemus impetranda dicentes . Aue maria gratia plena.ꝛc Beati qui lugẽt quoniam ipi consolabuntur Scribi tur vbi dictũ est. Proposita hac ce lesti stupendaq̃z sententia.insonan/te hanc grandi tonitruo ex ore diui nitatis in sublimi monte ecclesie. au dierunt q̃z plurimi altisonam huius extraneissime et a sapientibus mun di actenus abscondite doctrine tu bam.Et quidem in omnem terram exiuit sonus eorum.Auditam vero non omnes equa mente vno q̃z iudi cio comprobarunt. nimirum quot capita tot sententie.et fides dei do nuz est ne quis glorietur.Audierũt eã omnes ex omni natione que sub celo est quorum plurimis nihil pro

fuit auditus .non innixus fidei vt apostolus loquitur .sed in depressi ores sue infidelitatis tenebras de/ mersi sunt.Hi sunt pagani.idolatre et iudei perfidi.qui quoniam foris sunt et consordescunt nostris voci/ bus.nihil ad nos. eos deserat ser/ mo noster ⁊ ad xpianos dirigatur Dicat qz.Beati qui lugent.ꝛc Ecce autem apertis meditationis mee oculis intueri videor plenas etiam xpianorum omnes aures hac sen/ tentia diuina Quis enim est xpia/ nus cui hoc euangelium in ecclesia non sonuerit. Verbum hoc nihilo/ minus ad mentales aures suas in/ trorsus non equa profunditate et tenaci approbatōne reponit. Pars est hominum simplicium absqz eru/ ditione et litteris quos sola aucto ritas in hac fide stabilit . nec vltra quicquā vel querere vel intelligere studēt.morem discipulorum pitha/ gore in hoc tenentes. Satis habēt scire quoniam magister hoc dixit. magister christus Beati qui lugent quoniam ipi consolabuntur Apud tales non rationibus sed auctorita tibus et exemplis agendum arbi/ tror.quibus sufficiet insinuare. quo niam sancti sancte qz omnes quorū hodie celebritas agitur ad conso/ lationem per luctum transierūt.pa/ triarche.prophete.apostoli.marty res confessores et virgines. Quid istos dinumero. qñ et ipm caput omniuz xpm pati oportuit et sic in/ trare in gloriam.hos ego ad histo rias et legendas sanctorum.ad vi/ tas patrum.ad originalia doctorū luctum collaudantia iudico remit/ tendos. Altera pars est christiano rum similiter simplicium et nullius eruditionis litteratorie. qui tamen pro consuetudine ⁊ gratia exercita tos habent sensus ad hanc doctri/ nā cupientes ex intimis anime pre/ cordijs.qui experiētia doctrice sen tiunt et pregustant hoc donū cele/ ste.et toto cordis assensu.toto men tis iubilo eunt in hanc sentētiā Be ati qui lugent.ꝛc Tales sunt in scho la deuotionis.doctrina affectōnis edocte persone. quibus lachryma/ bilis iugiter ē hec vallis lachryma rum.qui dicunt cum psalmista Re/ nuit consolari anima mea, memor fui dei et delectatus sum. Et rursū delectanter dicunt cū eodē. Secōm multitudinē dolorum meorū in cor de meo consolatiōes tue letificaue rūt animam meaz. Quemadmodū dixisse legitur beatus Bernardus. Multi vidēt cruces nostras qui nō attendunt consolationes nostras. Et Apostolus dixit Quasi tristes semper autem gaudentes. Apud i/ stos quos vnctio docet.quos expe rientia erudit.importunū nimis ne dicam temerarium censeri deberet si aperirem os ad docenduz.a qui bus vtinaz mererer eruditi. Alios preterea considero ex christianis in flatos sapientia non que desursum est sobria ⁊ pudica.sed terrena ani mali et diabolica et carnali. vitam pecuduz eligentes.qui fere nihil de homine preter figuraz retinent. in/

tus ferrea sunt omnia. Jpi dū has beatitudines auribus recipiūt animaz intrinsecus surdā habent. aut ita pro egritudine peccatorum miserabiliter conturbatam ꝓ dicunt opere etsi non forsan ore. Dur' est hic sermo et quis potest eum audire. Nempe sapiētia terrena diuitijs inhiat. Propterea non beatos sed infelicissimos plane pauperes predicat. Sapientia diabolica est superbia indignans et austera. Jpa beatos mites quomodo iudicaret et non potius viles et abiectos? Sapientia animalis tota illecebris vacat. ducit in bonis dies suos. cuius vox est sapientie. ij. Exiguum et cuz tedio est tempus vite nostre. Talibus obsecro quando persuasum esset eos beatos esse qui lugent et non miserabiliores omnibus hominibus. Quāobrem istud perditum et cecum genus xpianoꝝ. q xpianorum nomine. non xpianorum cōuersatione relinquamus tanqz indisciplinabiles et impsuasibiles ad hāc clausam eis diuinam lectionez. Beati qui lugent. ꝛc Superest ad exemplum aliud genus hominū qui nō sunt idiote vt primi sed luminibus tam ingenij qz conscientie eruditionis scientifice collustrantur. Qui et si nondum gustauerunt donum huius beatitudinis velut illi simplices de secundo ordine. attamen eorum vita aliena est ab his vitijs quib' obstinate corruptos mox esse diximus illos de tertio ordine. Credūt insuper vt tandem intelligant. hoc est. presupposita religione philosophantur. quoniam persuasum habent nisi crediderit̃is non intelligetis. Quod notauit Plato dum ait in Thimeo. Sumendum esse compendiū ex credulitate. Istos tales qualium magnus est hic numerus nunc alloquendos esse decreuimus quibus non solam dicentis auctoritatem que tamen abunde satis esset sed rōnem certam q philosophicam afferre confidimus per quam iam non solum credant sed etiā intelligant huius mirande sublimis qz doctrine veritatem. Beati qui lugent ꝛc. Hoc faciemus si quidem permiserit deus ad Ciceronis imitationem in paradoxis. minori certe eloquētia sed pari veritate et vnde glorior in domino maiori fide. Faciemus inquam tum ad consolationem nostram quatinus fides in intelligentiaz migrans lucidius emicet. tum ad concludendum linguam magniloquam eorum qui se dici philosophos volunt nec sunt. quoniam dum a religione putant secernere phiam vtrunqz perdunt. q̃ verbū diuine nostre fidei omnibus verborum panniculis inuolutum vel fastidiunt ob simplicitatez sicut eis videtur rusticam ei anilem vt que lugere vel flere iubeat vl' de opinabili fallacitate criminātur nō capientes. quo pacto ex luctu suum gignat contrarium quod est cōsolatio. nec perinde concipiunt. beatos et consolatos esse lugentes. Et quoniā tres collati sūt in themate

termini principales. btitudo. luct'. consolatio tripertita erit sermonis nostri fabrica, quia super quēlibet ex terminis edificiuz nostre ratiocinationis fundabiť et excrescet. Dicem' quoqz breui' qz tanta res exposulat. quoniaz in scholastico exercitio et in verbo ad populū latiori sermone super hoc deo ꝓpiciante tractabim'. Primā exorsurus fabricaz in hoc nomine beatitudo recogito ꝙ omnes qui de beatitudine hominis phica ratione perscrutati sunt. constituerunt eam in contēplatione prime cause. sicut peripatetice schole institutor aristoteles docuit ꝑmo et. x. etb. Aut posuerūt eam in virtute vel bono honesto et in viuēdo osentanee rationi et nature. In qua sententia schola stoicoꝝ q quorundaz achademicoꝝ concordat. Aut deinceps collocauerunt eā in adeptione boni vniuersalis separati. quemadmodū Plato sui qz sectatores. Aut postremo dixerūt beatitudinē hominis esse animi voluptatem seu tranquillā pacem. cuius fuisse videť Epicurus ille. cuius Seneca crebre cū sūma veneratione meminit in epistolis Naz Epicurus alter quisquis ille fuit. q Aristippus q Sardinapalus q sordidus Machometus qui i corporeis voluptatib' humanā beatitudinē detrudere conati sunt Ipsi certe non phi nec inť phos annumerandi sunt. sed porci vocandi sunt. quia beatitudinez nō hominis sed pecoris descripserunt Illi similiter a phica ratōne procul abscedunt et ab eadem validissime confutanť. qui diuicias. qui potentiam. qui gloriam. qui scientiam. et vniuersaliť bonū aliquod tale fortuitum fragile et caducum homini pro beatitudine statuerunt Quippe his omnibus ad votuz fluentibus reperire est huiusmodi hominez nō dicā non beatum. sed plane nequissimū et supra beluinā seueritatē. vel feritatem nocendi malignitate peruersum. Deniqz hec omnia fortune bona etsi decorem q ornatuz quendam extrinsecū felicitatis humane presentare q pficere dicanť ab Aristotl. ipsa tū ad componendū verū et intrinsecuz hominis bonū nullatenus exigunť. Notauit hoc ille qui ex incēdio vrbis fugiēs/ omnia sua secum ferre dixit. Hec igiť in sūma est phantium de hominis beatitudine quedam partita traditio. In contemplatione prime cause. in honesto vel virtute. in bono separato. In animi voluptate seu consolatione. quarū apparens varietas si nō me fallit iudiciū in vna connectitur cum cōceptione seu dignitate per se nota quam Aristoteles lucidius exposuit ꝙ beatitudo hominis sita est in cōiunctione optime potentie humane cum optimo obiecto suo. Virtus. em̄ rei cuiuslibet et sua quedam beatitudo vt penes summum quod in ea est quantificetur necesse est quemadmodum beatitudo ocuili esset eius coniunctio cum summe pulcro sibi proportionabiliter oblato. At nota qualis ē optima po/

tentia humana nisi ratio qua sola/ prestātior est homo ceteris anima libus. Obiectum preterea optimum quale aliud assignabitur q̄m ipse deus gloriosus. cuius ratio capax est. et quo nihil maius a ratione potest intelligi. Quare manifestuz est q̄z eleuate Aristoteles beatitudinez hominis esse probauit contemplationem prime cause. Conformiter ad illud Augustini dictuz. Visio est tota merces. fundatū videlicet in verbo xp̄i. Hec est vita eterna vt cognoscant te verum deum ꝛc. Intelligimus vero contemplationem non nudam cogitationem de deo sed cognitionez cum amore. Alioquin si dilectionem a cognitione separaueris. non iam ibi contemplatio tā dicenda est q̄z curiosa quedam inuestigatio aut cogitatio vaga fructu carens atq̄z sensu. quales habuerūt quos inculpat apostolus cognouisse deum et cum non sicut deū glorificasse ꝓpterea euanuisse in cogitationibus suis. Ecce vanitatem cogitationum si glorificatio seclusatur. et datos fuisse in reprobum sensum. quales multos flemus nostris temporibus. Porro locutiones ceterozuz pb̄oꝝ quanq̄z diuerso calle verborū incederent. in eandem iudicio meo sententie finem cōueniunt. Nam bonū separatū quod plato posuit. cuius adeptione beati dicimur et sum⁹. nihil aliud a deo potest intelligi q̄d adipiscimur cogitando et amando hic in enigmate et inchoatiōe quadam imperfecta. tandem facie ad faciez plenitudine consummata. Rursus si stoicoꝝ et achademicoꝝ et epicuri prenominati positionē resoluamus inueniemus q̄ nulla virtus est. nulla honestas speciosior. nulla vita plus consentanea nature atq̄z rationi. ꝯ nec aliqua operatio voluptuosior est. aut si verbū voluptatis nimis molle iudicatur nulla delectabilior q̄z sit operatio optime potentie hominis. coniungens eam cum optimo obiecto suo quod est deus. hoc vero fit dum ip̄m ratio cognoscit et cognoscēs amat. et in cognito amato q̄z tanq̄z in fine suo q̄ centro quiescatur. Ecce habetis omnem de beatitudie philosophica pscrutatōez que super vno cardine voluitur et vnitur ad cuius notitiā xp̄iana religio compendiosa fidei traditione ducit q̄d efficē philosophica disputatio vix longo circuitu q̄si palpādo et innitendo valuit. nec perfecte tamen valuit nec stabiliter nec sincere. Hinc preclarissime dictum est ab apl̄o q̄ quia mund⁹ in dei sapiētia deum non cognouit supple cognitione que per dilectionem operatur. Et intelligite q̄ hic apostolus ꝑm discipulum eius dionysium philosophiam appellat dei sapientiā imo et reuelationē. Deus inquit reuelauit eis. ꝓplacuit ei per stultitiā predicationis. hoc est per compendiū credulitatis saluos facere credentes. Non q̄ philosophia inutilis aut falsa sit. q̄ppe q̄ est dei sapia et reuelatio. non q̄ vere religioni ad/

uersa. non quod in articulo quocunque contraria sicut velle demonstrare propositum est. sed quia homines bono dono male et temerarie vsi sunt et alia ratione. vt ad felicitatis beatitudinem sine rationatione sine fluitatione ipsos etiam simplices et idiotas venire licet fidei pede fulcitos Deniq; ne gloriaretur ante deum stulta presumptio omnis carnis. His proprimo fundamento positis et viua veritatis calce agglutinatis. quadruplici etiam consideratione instar quattuor laterum. superedificare fas habemus Prima consideratio Quia dei cognitio perfecta nequit haberi per sensus solos. alioquin bruta essent dei capacia. si nostre beatitudinis esse volumus participes. vt a sensibilibus ad spiritualia conuertemur necesse est Istud est inter Platonis dogmata precipuum. auertendum esse scilicet a sensibus faciem nostre mentis. Omnia nisi ad sensum referre est proprium pecoris. et certissimum veritati inueniende affert detrimentum Huius sententie pluries meminit Cicero. Et Augl. ex ea pulcerrimum illud volumen de vera religione contexuit. Animam itaq; nostram intellexerunt philosophi factam esse velut in orizonte duorum mundorum spiritualis et corporalis. cuius facies duz ad corporalia conuertitur fit quodammodo crassior nubilior et hebetior ad intuendum celestia. et deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem inquit vnus ex philosophis hebreorum. cui conformia est sermo poete. vi. Eneidos. Terreneq; hebetant artus moribundaq; membra. Poeticum etiam inuolumentum de haustu lethei fluminis ad hoc tendit Secunda consideratio. Presupposita rationis aggrauatione per peccatum. auersio a sensibilibus ad spiritualia cogitanda fieri nequit absq; luctu seu tristicia. Haud magna in hoc loco rationatione opus existit. vbi quotidiana experientia plusq; satis est hanc eloquitur veritatem. Quippe mortificatio sensualitatis. pugna vitiorum virtutum victoria. fugere voluptates. tristitias equanimiter perpeti. et similia humane militie stipendia. nonne luctum suum saltem ab initio secum ferunt? Ferunt vtiq;. Attamen sine istis nunquam ad syncerum et purissimum veritatis prime lumen scanderemus. nunquam sursum raperemur. et illic rapti staremus nec respoderemus veraciter hortanti ecclesie sursum corda habemus ad dominum Quando et qualiter obsecro forti contritione leuaremus nos super nos. dum iniquitas super talentum plumbi sedens nos in ima deprimit. instar poete more sisiphi dum conquerimur cum propheta. Quoniam iniquitates mee supergresse sunt caput meum etc. Dum postremo multitudine noxiorum desideriorum et volitantium cogitationum instabilitate acies nostre mentis vndiq; confunditur impeditur et turbatur? Et hanc Aristl. quanquam sue originis ignarus notauit vbi dixit aliquid esse in nobis quod aduersatur rationi. propterea tractatur de

nostra beatitudine ipe de luctuosi/
tate passionū moderāda per virtu/
tes prius docendū eē necessario in
dicauit. Tertia consideratio Bea
titudo nostra est de numēo delecta
bilissimorum. imo delectabilissima.
hoc ipm dicere ratio compulit Ari
stotelem primo et.x. Ethicorū. Ha/
bebatur quoqz pro oraculo apud
veteres vt infra latius docetur In
sanctis propterea quorum hodie ce
lebritas agit experientia multiplex
illud certum facit. Quod insup sub
altissimis cōsiderationibus q sapiē
tum allegationibus initium summe
cōmunis de virtutibus manuducit
Quarta consideratio. Ieram q
plenam consolationem sicut nec ve
ram beatitudinem/vita humana pri
us habere non potest absqz luctu.
Perspicuū est hoc sequi ex premis
sis. Propterea licet iam non solum
credere sed etiam intelligere. Quo/
niam beati qui lugent ꝛc. Et hec de
prima radice ex qua terminus iste
beatitudo germinat hāc veritatis
segetem beatos et consolatos esse
lugentes. Euge pergamus vltra
ad secundam nostre orationis fabri
cam quam fundabit terminus iste
luctus. Attamen ne perpendicula/
rem nostri edificij regulam contur/
bet equiuocationis irregularitas.
describendū ē quid est luctus quid
consolatio. Nam inuenietur luctus
malꝰ nihil ad beatitudinē oferens
nec afferens consolationem que bo
na sit. Hoc sensit qui dixit Tristitia
seculi mortem operatur. Cum ꝓus
dixisset. Tristitia que ꝓm deum est
penitentiam in salutem stabilem ope
ratur. scda ad Chorinth. vij. Luctꝰ
et consolatio sub vna acceptione
generali due passiones sūt ille due
contrarie quas aliter nominamus
dolorem et gaudium que comple/
ctuntur in suo generis sinu passio
nes omnes reliquas enumeratas a
pho scdo Ethicorū. et secundo rhe
torice. q a poeta. vi Eneidos. q ab
alijs alibi. Consequūtur autem pas
siones iste due luctus et consolatio
vel dolor et gaudium ad duas ra
tiones obiectalis generalis q extre
mas. Quarum vna est vt boni con
uenientis et altera mali disconueni
entis. Describitur hic luctus hoc
modo sumptus. Luctus est vitalis
anime motus surgens ex apprehen
sione obiecti vt disconuēiens est. cu
ius effectus est presertim si sit in sen
su ostrictio. quidā horror et fuga q
renisus. Est aūt ratio disconueniē
tie disproportio lesiua armonie et
vnitatis debite. Elucidationem ha
rum descriptionū cum reductione
omniū passionū ad has duas que/
rat cui libuerit. ij. Eth. et rhetorice
Quibꝰ notatis p diuncta. Deinde
qz tripliciter dicit bonū p delecta
bili. p vtili. et p honesto/ Et similit
malū ex opposito. p tristabili. p no
ciuo q p inhonesto. Possemꝰ o for
mit ad has rōnes obiectales boni
q mali multiplicare ꝓmonē de luctu
q osolatōe put osurgūt mediate vl
imediate ex appēhēsiōe bōi et hōesti
vel mali inhōesti. et B duplr. in actu

vel in habitu. Hoc quippe modo luctus et consolatio ꝓprie sunt anime rationalis et ad sensualitatem non nisi ordinate ad rationē spectant. sicut nec obiectales honesti et inhonesti rationes. Dicamus igitur ꝙ luctus in ꝓposito et ꝓut dicit beatitudo non quidē formaliter sed ꝗa omunicat beatitudinē hic in via. vt quia ducit ad eam. habet sic describi ꝓ habitu. Luctus est habit' anime gratiosus quo inclinatur fugere et horrere obiectum sub ratione mali et inhonesti et disconuenientis apprehensum. Apprehenditur vero obiectū vt inhonestū tripliciter. aut formaliter et sic est deformitas. aut secundo osecutiue quia est effectus culpe et reliquie eius. sicut reat' pene ꝗ macula ꝗ offensa. aut tertio occasionatiue quia ad culpaz inductiuum est. aut vt ab honestate distractiuū vt noxie temptationes et rebelliones sensualitatis. Ratio autē discōuenientie inhoneste ē violatio modi speciei et ordinis vel numeri ponderis et mensure. vel vnitatis spēi et bonitatis in libero arbitrio vt arbitriū est. Violentat insuper modus et mensura ꝗ vnitas in libero arbitrio. dū ipsum non insequit motione dei vt efficiens est. Violē tat species et numerus. dū nō conformat cause sue exemplari. Violē tat autem pondus et ordo et bonitas. dū non insequitur motione sue cause finalis. Per oppositum sumit ratio disconuenientis honesti. Par est describere consolationem. Consolatio ꝓ habitu est habitus anime quo inclinatur amplecti q̄dam modo et vnire sibi obiectuz sub ratione boni honesti et conuenientis apprehensuz Et dicit similiter honestum triplicit. vel formaliter vel cōsecutiue vel efficienter et dispositiue Has descriptiones neqz fingimus neqz sola fide supponimus Quoniam ex philosophica traditione fundata in his que nos docet experiētia possunt elici vallariqz Ex quib' quid sit luctus ꝓ actu. quid cōsolatio actualis liquidū est. Nam luctus et consolatio actuales sunt vitales motus animi in talibus habitibus procedentes Facto ꝗ ordinato hoc descriptionū fundamēto superaddamus quasdā laterales cōsiderationes Prima cōsideratio est ista Luctus qualem descripsim' est consolatiōis inductiuus Ita ꝙ qui lugent eo ipso consolant. vt verum sit ad litteram Tristicia vestra vertetur in gaudiū. Habemus medium in omni demonstratione efficacissimum diffinitionem scilicz ad hoc ostendendum. Omnis quippe apprehensio obiecti vt honestum ē et conueniens est consolatoria. sed apprehensio huius luctus est honesti apprehensio ꝗ conueniētis. ergo est consolatoria'. Maiore presupposita ex diffinitione. minorem facile ē deducē ex q̄ plurimis oditōnibus honestis luctui attributis. Luctus q̄ppe iustus est ꝗ deo acceptus tanqz reddens deo qd̄ suū est. vel duz punit pcca in se et in alijs deo odi

osa. vel ab offensaꝝ diuinaꝝ reliq̄/
is aut occasionibus liberari deside
rat. Secunda consideratio. Non
est inopinabile ꝑm eandem animā
simul et ꝑm idem diuersis tamē re/
spectibus lugere et consolari instar
xp̄i. Si em̄ ꝯcedim⁹ animā simul in/
telligere recte et reflexe ⁊ de iudicio
suo formidoloso certitudinalit̄ iu/
dicare non videt̄ repugnātia ꝙ de
luctu actuali tanq̄ꝫ d̄ obiecto simul
habeat̄ actual̄ ꝯsolatio Nec aliq̄d
apparet obstare nisi ꝙ motus horū
actuū sunt ad ꝯtrarios effect⁹. vn⁹
ad fugā. alius ad ꝓsecutionē. vn⁹
ad dilatationem cordis. alius ad
constrictionem. sed hoc vltimuꝫ de
luctu et consolatione in sensualib⁹
verum est ita non se habere. in spiri
tualibus forte non eque. Cuius rei
satis vident̄ expientiā dedisse san/
ctoꝝ plurimi quoꝝ vita cū in luctu
ꝯtinuo esset. facies tam̄ serena ⁊ io
cunda et inter medias lacrimas mi
ra leti hominis suauitate et trāquil
litate respersa fulgebat vt in Marti
no. Dat exemplū climac⁹ de puero
simul flente et clare ridente Et vene
rabilis Richardus tradit in eodē
homine cōtemplatiuo simul esse ra
ptū mētis ad diuina exemplo moy
si positi intra caliginem in monte et
simul fieri rebellionē in sensu more
idolatrantiū in valle. Ad hoc pōt
trahi illud de Enea Mens immota
manet lachryme voluūtur inanes.
Vel dicam⁹. vt om̄is calumnie tol/
lat̄ occasio. ꝙ luctus et consolatio
eandē animā tanta celeritate alter/
natim inuicē afficiūt quantā discer
nere non valem⁹ Et ꝯsequenter po
net̄ mot⁹ cordis quasi tremulus et
mixtus ex ꝯstrictione ⁊ dilatatione
forte similis motui campane dū tre
mit. et corde cithare dū resonat. et
ita mirabilis armonia fit in corde
nostro ex hac mutua percussione lu
ctus et consolationis qualeꝫ armo
niam explicare sicut difficile est ita
experiri facile. Hunc tremorem no
tabat exhortatio ꝓphetica exultare
iubens deo cū tremore. Exultatio
quippe sola dilatando facile euane
sceret. si luctus reprimens nō indu
ceret hunc tremorē. Quo tremore
tandē exercitata anima more alau
de volitando cantantis cadit in fe
licem spasmū. et in illā extasim rapi
tur vbi dicat cū silentio Bonū est
hic nos esse. Et illud. In pace in id
ip̄m dormiā ⁊ requiescā. Deniq̄ꝫ ꝑ
dicta elucent veritates quas inopi
nabiles rident carnaliter sapientes
dū apl̄us precipit esse sicut tristes.
semꝑ aūt gaudentes. Et ꝓpha. ꝑm
multitudinē doloꝝ meoꝝ in corde
meo ꝯsolationes tue letificauerunt
animā meā. Tertia consideratio
Aduersitates corꝑales et luct⁹ sen
suales trahūt de ꝑ accidens ad lu/
ctum bonū. Ex se em̄ indifferentiaꝫ
habent ad honestū vel inhonestuꝫ
ita ꝓsperitates et vana gaudia ex
opposito vehementer impediunt. ꝓ
pterea fortuna moderate aduersa
securior est regulariter et optabili
or q̄ꝫ multum prospera. Hec quidē
deduxit certa ratione Boetius. Et

sapientis vox affirmat dicentis Melius est ire ad domũ luctus q̃z ad domũ conuiuij. In illa em̃ finis cũctorum admonet hominũ vt viuẽs cogitet qui futurum sit. Et rursum. Risum putaui errorem et gaudiuz dixit q̃d frustra decipis. Quasi oia que consideratione nr̃am informãt de laude tribulationis et prosperitatis deceptione inducere voluero non dico partem sermonis nec sermones integros imo nec libros mlt̃os adhuc suffecturos esse scio. Legat Chrys̃. in suo de compunctiõe cordis. Gregorius in moralibus. Guilhelmus parisiens̃ in suo d̃ virtutibus de laude tribulationis et paupertatis. q̃ compilatio illa communis de virtutibus et vicijs prorsus et optima. Bonauentura in stimulo conscientie. et alij plures. Et in hac consideratione stabiliri possent omnes beatitudines euangelij hodierni. presertim prima q̃ nostra hec tertia et vltima. Emersit consilium Platonis et similiuz vt assidua esset mortis meditatio. ¶ Quarta consideratio. Etsi in beatis nõ erit amplius luct⁹ neq̃z clamor. sed nec vllus dolor. tamẽ pro hac valle miserie ille regulariter qui beatior est est luctu bono plenior. Consideratio ista ab Augustino ponit̃ in suo de ciuitate dei. et adeo vera est. q̃ nullus vnq̃z tantum luxit quantuz christus caput nostrum et benedictus in secula. non quidem pro suorum sed pro nostrorum apprehensione peccatorum etiam ab instanti sue conceptõnis gloriose vt quidã tradunt. Ita luxit Maria. Ita paulus. Ita petr⁹ et ceteri innumeri p⁹ plenam et certam suorum peccatorum remissionem. Itaq̃z ista tria se hic per communicationẽ quandaz amplectuntur beatitudo. luctus. cõsolatio. Et ex opposito ad cõsiderationem nostram inferre licz illos esse hominũ miserimos et a beatitudine remotissimos pro hac vita q̃ vel ex elatione vel ex vana consolatione vel peccatorum nimia obduratione lugere fugiunt. horrent. despiciunt Igitur beati q̃ lugent quoniam ipsi consolabunt̃. Hec tandẽ sũpta sint ex scd̃a radice in hoc termino luctus adherente. ¶ Pro tertia q̃ postrema edificij nostri structura consummãda in hoc termino cõsolatio repetere non pigeat quid ẽ consolatio. Consolatio est habitus anime quo inclinatur amplecti quodammodo et vnire sibi obiectuz sb̃ ratione boni honesti q̃ conueniẽtis apprehensum Consolatio autem actualis est vitalis et muliebris motus anime ex tali habitu et inclinatione consurgens Ecce q̃ duo concurrunt ad integritatem bone consolationis. apprehẽsio potentie cognitiue et ratio obiectalis honesti et conuenientis. Et quoniam potẽtia que apprehendit si sit indisposita et ab armonia debite ꝓportionis discrasiata faciliter decipit̃. in iudicio autem q̃ndoq̃z nihil sentit. oportet omnino nostram cognitiuaz rationalem bene dispositam esse si be/

ne per eam querimus apprehende re et in obiecto conuenientis hone/ statis consolari. Exemplum a sensu alitate sumam⁹. Da febricitanti vi nũ illud amaricabit linguam eius. Ostende lippo lumen gratissimũ ille conturbabit. Exulceratũ palpa le/ niter tamen non delectationez sed dolorez acerrimũ inferes. Odores suauissimos non sentit reumaticus. Surdastris non est delectamento vox canora dulcis qꝫ symphonia. Non secus estimandum est de sensi bus anime interioribus. Quid me respicis. Quid admiraris si rationi suos qñqꝫ sensus esse dixi. Nonne est in ea visus spiritualis quo cerni tur pulcritudo decor et cãdor lucis illius eterne cuius lumen signatum est super nos Quo visu videre non/ ne se dicit apls. Nunc p speculum ⁊ in enigmate. tũc aũt facie ad faciẽ? Est auditus spũalis quo ꝓcipitur sũma armonia veritatis. De qua ꝓpheta ait. Audiaz quid loquatur in me dñs Est preterea gustus ad quem inuitabat idem ꝓpheta. Gu state ⁊ videte. ꝛc. Est insuper tactus spũalis. alioqn non dixisset sponsa sponso in canticis Leua eius sub ca pite meo et dextera eius amplexa bitur me et osculetur me osculo o/ ris sui. Deniqꝫ olfactũ esse in rati one ꝓbat vox eiusdẽ spõse ad spon sum. Trahe me post te. currem⁹ in odorem vngentoꝝ tuoꝝ. Nos ve ro cogitationes et motiones et sen sationes huius quintuplicis sensus radicate in vno libero arbitrio ho minis soliti sumus appellare nomi/ ne visionis. vt vide quid sonet q̃d ledit. Et ꝯm hoc ꝓprie et integre di cit Augustin⁹ ꝙ visio est tota mer ces. Nam amorem et dilectionẽ cũ delectatione. hoc modo visio in se claudit. ⁊ hoc modo qui plura dili git plus cognoscit. Hoc modo con templatio ad felicitatem sufficit in tegrandam. Proinde sensibus istis quinqꝫ reformatis et sanatis ꝑ lu ctum. Nam luctus est potissimũ ad hmõi purgationẽ et sanationez in/ strumentuz. quis non agnoscat qꝫ vehemens delectatio ꝯsequatur ex ꝯiunctione cuiuslibet hmõi sensuum cum suo obiecto conuenientissimo. Et quod est obiectũ illud? vtiqꝫ de us omne bonũ sicut dñs Moysi re promisit. Ostendã tibi omne bonũ. Ipse nimiꝝ est visui sũma pulcritu/ do. auditui sũma armonia. olfactui odor suauissim⁹. gustui panis sapi dissim⁹. tactui sũme suauis intim⁹ ⁊ ꝯiunctus. Vide q̃ꝯiunct⁹. Nã qui adheret deo vnus spũs est cum eo Hec omnia Augl. Gregl. Hugo et ceteri theologisantes nobis valde impares passim cantant. et nos cir ta pugnas verboꝝ circa fantasia/ rũ fumos plus obnubilantes q̃ꝫ il/ luminãtes. plus fumãtes q̃ꝫ flãmã/ tes. lãguem⁹ artamur. arescim⁹ atqꝫ vanescim⁹ vt ob tales forte dixerit climac⁹ theologiam non conuenire nisi lugentibus. Et pensate precor. ꝑcor aduertite. si sensus naturales et imperfecti tanta nos oblectatio ne trahant et rapiant etiam vsque

ad furiā ex apprehensione obiecto/
rum plane imperfectoꝝ et plurimū
amaritudinis habentiū. quis existi/
mare sufficiet quāta est illa delecta/
tio. quantus torrens voluptatis so
brie ⁊ sincere. dum perfectissima po
tentia obiecto suo perfectissimo sub
hac ratione quintuplici simul appre
hensiue coniungitur et vnitur? Hoc
sensit intime qui tam alte clamauit.
Quāmagna multitudo dulcedinis
tue domine quam abscondisti timē
tibus te Vellem nobis tempus suf
ficere ad confirmandam hanc veri
tatem exemplis illustrissimis sancto
rum illoꝝ quoꝝ memoriā recolit ec
clesia. Nam per adaptationē quan
dam liceret hos quinqꝫ sensus ad
q̄ntuplicem statū beatoꝝ traduce/
re. Olfactū ad patriarchas ⁊ ꝓphe
tas. Visum ad apostolos et disci/
pulos. Auditum ad martyres. Gu
stum ad confessores. Tactū spiritu/
aliter ad virgines et continentes.
Ostenderem⁹ quēadmoduꝫ luctus
purgauit et sanauit hos sensus in
eis septima beatitudine mediante.
Et ex descriptōne boni luctus illud
palam elicit̄. Luctus sanauit olfa/
ctū a fluido reumate affluentiū bo
noꝝ t̄renoꝝ ꝑ pauꝑtatē spūs i pa/
triarchis et ꝓphetis. etiā int̄ medi/
as diuitias. Luctus purgauit visuꝫ
ab inflatione superbie tumide ⁊ ab
acri morsu vindicte fellee atqꝫ pun
gitiue per mititatem in apostolis.
Luctus purgauit auditū in marty/
ribus ab impletione tremula terre/
narū solicitudinū et a ꝓprij cōmodi
viscositate per esuriē iustitie et mise
ricordie impensionem Luctus pur/
gauit et sanauit gustum in confesso
ribus a febrili et sordido humore
fedoꝝ desiderioꝝ ꝑ mundiciā cor/
dis. Luctus deniqꝫ purgauit et sa/
nauit tactū spūalem in virginibus
et continentibus ab inquietissima
prurigine fede carnalitatis ꝑ pacē
spiritus. Porro neqꝫ lingua dicere
neqꝫ mens percipere potest quāta
ad hanc sanitatem et reformationē
a luctu factam subsecuta sit consola
tio. Ex magnitudine suoꝝ effectuū
eius plenitudo ꝯcludat̄. Hec nem/
pe ꝯsolatio suo odore traxit abraā
de terra et cognatione sua. ⁊ immo
lationē ꝓprij vnigeniti nihilipende/
re compulit. Sic de ceteris patriar
chis et ꝓphetis suo modo. Hec cō/
solatio sua pulcritudine ducebat a/
postolos gaudentes a ꝯspectu con
silij ꝛc. Per ipi⁹ dulcē armoniā lapi/
des Stephano. ignis Laurentio.
Agate carcer. carbones igniti Ti/
burtio. Vincentio sartagines dul/
cescebāt Quid amplius? Per hanc
vtiqꝫ ꝯsolationē sapidissimā vasta
solitudo heremi. fames. sitis. nudi/
tas. et oia q̄ horrida et aspa hūa/
na mōrlitas refugit. ea a beatis cō
fessorib⁹ vltro suscepta sūt. Deniqꝫ
tenelle puellule hac ꝯsolatiōe d̄ini
amplex⁹ ꝯfortate extinxerūt impe/
tū ignis ꝯcupie infernalis. eis pla/
cuit celibatus. nuptie despecte sunt
mors oim terribilior absqꝫ vllo ter
rore suscepta est. Bn̄ g⁹ hꝫ h̄ tertiū
fūdam̄tū in h̄ t̄mino ꝯsolatio. vali/

dum est sicut precedentia. et sustine/
re sine collapsu structurã quadrifa
rie consideratõnis potest. Prima
consideratio. Lugentes non solum
non contristat quicquid eis accide
rit vt de iusto sapiens loquitur. sed
etiam ipos letificat et consolat. Ra
tio in promptu est qm̃ apprehendũt
q̃cquid euenit eis tanq̃ missũ eis a
pre misericordiarũ et a sapientia di
uine prouidentie. que attingit a fine
vsq̃ ad finẽ fortiter et disponit oia
suauiter tanq̃ etiam cooperans in
bonum suũ ꝑm apostolicam senten
tiam. Sit illud mors. sit tribulatio.
sit angustia. sit letum sit triste. eodẽ
per omnia vultu. eodem luctu. eadẽ
osolatione pugnant per arma iusti
tie a dextris et a sinistris. Mirat hic
aliquis de sanctis nostris. Miretur
qũo epicurus voluptatis assertor
dixit teste Seneca Jocundũ esse vir
tuoso torreri in tauro phalaridis.
Et dum moriens vermibus scatẽt.
hanc vocem emisit. felicissimũ hunc
diem et beatissimũ ago. Nonne pre
terea hoc vidit oculatissim⁹ pho
Aristot. dicens in virtuosa anima
consonari rationi Igitur erant fide
les isti phi opponet aliquis aut abs
q̃ fide intelligi possunt q̃ credunt?
Ubi est g⁹ illud nisi crediderit. nõ
intelligetis? Ego autem quales isti
fuerint phi non disputo Scio tamẽ
nec mentitũ fuisse phm. nec intelle/
ctum talium mercatũ haberi posse
absq̃ preuia fidei saltem informis
collustratione. Et forte veritas sese
per ora infidelium sicut olim per asi
nam Balaam et per caiphaz reuẽ
lauit. Proptẽa ipos intellexisse ple
ne que dicebant non assero. sed ita
tamen sentiendũ esse constanter af
firmo. Sed dicũt nos dicere ita vel
ad fauorẽ fidei. vel religionis adu
latiõem. vel nostre professionis lau
dem quasi videlicet officium nostr̃
mentiri sit. Parriant quod volue
rint profecto et si cessaret nunc ois
obliuio ad fidem et religionem. cer
ta tamen et comperta ratio in hac
me veritate teneret. beatos q̃ conso
latos esse lugentes in multis quoq̃
veritatibus fidei non minus extra
neis. Subinde miraculum hoc con
solationis in aduersitatibus fit ex
grã dei specialiter et ex forti actua
tione ratõnis in recogitatione diui
ne ꝓuidentie paterne omipotẽtissi
me et sapientissime et optime. Que
actuatio fortis vel trahit ad se vel
impedit actus inferior̃ potentiar̃
aut saltẽ ne suum actũ impediant di
minuit et remittit. Fundat hoc in il
la regula phie. Maiores motus im
pediunt minores. Q̃ aũt in xpi pas
sione nõ ita tigerit. miraculose dis
pensationis fuisse dubium non est.
Hic ingẽit se corollariũ de te beata
virgine que regina celor̃ vocari di
gna es. quia dum tuã pertransiuit
animã gladi⁹ passionis filij tui. ai a
tua nihilomin⁹ osolatione plena fu
it Peniq̃ ex his elucet quo pacto
in sapiẽtẽ neq̃ iniuria cadit neq̃ le
sio Ecca osidẽatio. Epicur⁹ collo
cãs hõis felicitatẽ in voluptate ani
mi si osequent locut⁹ ẽ posuit eã sibi

in luctu pro statu presenti. Itaq; dici nequit q̄ felicitas nr̄a sit in voluptate nisi comitante Non em̄ ip̄a est finis vltimus sed solus deus p̄ dilectionem et cognitionē apprehensus Comitat̄ aūt pari modo de necessitate felicitatem istam luctus consurgēs ex apprehensione malor̄ vt inhonesta sunt vel honestatis impepeditiua. Dicere em̄ q̄ cuz vitijs et erroribus possit haberi vera voluptas et pax animi. est ponere incōpassibilia. Dn̄s erat qui dixit. Non est pax impijs. qm̄ natura p̄ os synderesis iugit̄ vitijs obmurmurat. ⁊ p̄ intelligentiaz erroribus. quemadmodum lapis extra locum positus inquiet⁹ quodāmodo est cui⁹ signū accipim⁹ qd̄ p̄mit obstantia. Hinc collaudandus est eraclitus quez referunt Juuenalis et Seneca continue fleuisse. collaudandus si flebat eo fine et circūstātijs quibus oportebat Tertia consideratio Lugētes qui habitant in sepulcris q̄ moriunt̄ tota die sicut oues occisionis qui exasperāt in se ip̄is. qui renuūt ꝯsolari vt consolent̄. qui descendūt in infernū viuentes. hoc est ꝯsiderādo illū sibi p̄cauent. suscipiunt etiaz in hac vita maiorem consolationez q̄z qui consolationibus carnalib⁹ ⁊ indignis se totos precipites dant. qm̄ ibi mox delectatio effluit et stimuli graues et hami inclusi fixi manent infelicem animā corrodentes: adeo q̄ longe maioris vite sc̄ boni pluri q̄z. cum sit in eis secura et leta mens quasi iuge ꝯuiuiū. animus vero gaudens etatem floridaz facit.

Quarta consideratio. Homines corrupti sensus spiritualis per sapientiam terrenā animalem et diabolicam non plus audiendi sunt. non plus consulendi aut credendi si contra ea que diximus de luctu et beatitudine et consolatōne latrauerint q̄z si porcus laudaret voluptatem culpatis mundicijs. Aut quō febricitans vel mulier pregnans vel aliter lesus audiret̄ si contra sensatōes eor̄ hominū qui sani sunt discepta rent. Utrobiq; em̄ par est ratio deceptionis non credendo. corruptio scz iudicij ex corruptione potentie apprehendentis iudicantis. Propterea de consolatione et beatitudine nostra plus aliqn̄ credendū est simplicibus idiotis tanq̄z plus in hoc vere sapientibus. ⁊ per experientiā intimā philosophantib⁹. et qui pro ꝯsuetudine et luctu et gratia puros habēt sensus exteriores q̄z alijs q̄ntūlibet eruditis cū suis corruptiuis et fedis desiderijs obnubilantibus et amaricare desipere q̄z facientib⁹ omnē sensū rationis. cui⁹ corruptionis manifestū signū ē q̄ dolere neq̄unt de pc̄cis. Quid dico nequeūt Letant̄ etiā cū malefecerint exultāt in reb⁹ pessimis. Adeo sensus eorū a sanctitate et a vita bona lōge abest. adeo p̄rsus obtorpuit. Et qm̄ tanta occurrit nobis hodie testium turba sanctor̄ sanctar̄ q̄z oim nobis testificātiū cū xp̄o beatos esse qui lugent qm̄ consolabunt̄. Profecto nō minus eis in hoc q̄z p̄bis in

aliis suis inuestigationibus crede/
re equū ē Utrinq; em̄ par est ratio/
cinationis fulcimentū in experien/
tia situ vt palam tradit dionysius
viij.c.de diuinis nominib⁹. Et dn̄s
Anthisiodorensis in ca.de dono sa
pientie. Liceat igit̄ non sola credu/
litate sed etiā cū intelligentia fideli/
ter asserere thema ꝓpositū. Beati
qui lugent qm̄ ip̄i cōsolabunt̄. Sta
bilita veritate fidei nostre sup̄ hoc
triplici fundamento triū terminorū
sumpti thematis beatitudo luctus
consolatio.et fide ad intellectionez
sicut arbitror deducta. nō ad meri/
ti euacuationē.semp̄ em̄ prime veri
tati nō rationi fides innitit̄ sed ad
ei⁹ ɔtra reprobos irrisoēs p̄coniū.
tota in āmonitione transeat et fini/
atur oratio. Lugentes et penitētes
audite cum gaudio premiū vr̄m ne
vos absorbeat tristitie exercitium.
Audite beatos esse qui lugent qm̄
ɔsolabunt̄ Beat⁹ vero luct⁹ ad cui⁹
mensam in secreto mentis cenaculo
duodecim fructus spūs ministrant̄
enumerati ab ap̄lo ad Gal.v. Cha
ritas.gaudiū.pax.patiētia.benigni
tas.bonitas.longanimitas māsue/
tudo.fides.mundicia.ɔtinentia.ca
stitas. Salubris luct⁹ qui egyptia/
cā vitioꝝ turbā fundit⁹ mergit.qui
capita draconū hoc est initia mala
rū suggestionū ɔtribulat in aq̄s su/
is.q̄ sup̄ aquas babylonis sedens
et flens allidit paruulos ei⁹ ad pe/
trā.qui sordes carnalitatis abluēs
obliuionē etiam inducit luxurie ma
gne.cui⁹ ɔsolationi nō miscet̄ alien⁹
cui cedit luct⁹ infelix mundane ad/
uersitatis tanq̄ si clauus clauo re/
tundit̄. Et o deus equissime si tam
obstinate refugiūt hōies luctū que
rentes ɔsolationē.quo pacto nō in
telligūt qm̄ ideo saltē lugere debe/
rent vt cōsolarent̄. Experiant̄ licet
quanta est in luctu bona iocūditas
quāuis cortex amarus videat̄ Aut
si nondū istud exp̄ti sunt vel exp̄iri
nolunt.credant exp̄tis credant de/
mōstrationib⁹ p̄bicis. fidē habeāt
his om̄ib⁹ Qui sicut soli vtrāq; ɔso
lationē exp̄ti sūt carnalē p̄mit⁹.po/
stea spūalem. Ita soli de vtraq; cer
tissimum ex mutua collatione ferre
p̄nt iudiciū quēadmodū fuit Aug⁹
et alioꝝ.plurimi quib⁹ gustato spū
ɔtinuo desipuit oīs caro.et horro/
ri etiā fuit. Et audi ex me. parū em̄
esset auctoritatis in exp̄ientia mea
sed exp̄to crede. Dic tu nobis Ber
narde Quid de hac ɔsolatōe iudi/
cas? Qui semel in ɔtemplatione di
uinā dulcedinem degustauit.nescio
an ip̄az gehennā ad tp̄s horribili⁹
exp̄iri penali⁹ ve ducat q̄ p⁹ spūa
lis studij hui⁹ degustatōnē aut sua/
uitatem exire denuo ad molestias
carnis et ad carnaliū sensuū tumul
tus. Hoc exp̄tissim⁹ taliū et testis
veracissim⁹ dixit cui discredē nefas
est. Sed his auditis suspirat ꝓtin⁹
aīa ad cōsolationē hāc habendaz.
vt igit̄ lugeat necesse est Sed lugere
volo inq̄es nec valeo.quasi videlz
nulla et non penitus vberrima essz
fletus materia et eo maior quo mi
nus flet̄. Nihilominus accipe consi
liū tu hodie ad aliquē sanctoꝝ con
uertere vt tibi gr̄am hanc luct⁹ sua

impetret oratio. percutiet de' silicem cordis tui virga discipline vt inde pfluant aque suauissime et largissime Sic enim a beata illa que fletu diluit peccata maria magdalena. quidam luctus gratiam obtinuit sm narrationem Guilhelmi parisien. in rhetorica sua diuina q̃ in hac materia sicut et alie meditationes sanctorum plurimum est idonea p ocussione mentis ad luctum. Ecce ostituam' ante oculos meos non in transitu sed in pfundo fixo qz intuitu ad quod geniti sum'. quod vbi futuri sum' ignoram'. Quid si abesse origerit pter momentaneam delectatiuncula ab eterno osortio beatorum. quanta esset illa ofusio. de' misericordie. quanta desolatio. Ite maledicti in ignem eternum. Si fletur lachrymis amissa pecunia veris. si mors amici pene nos exanimat. si qualecumqz infortunium nos tpale conturbat. Hec omnia ad aie nre mortem quantula sunt. quale portemum e gestare secum funus aime pprie? nec ia gestare sed trahere ad sepulturam infernalem et instar frenetici inter pria mala ridere et iocari. exemplo qz vituli q̃ ducit ad mortem petulco vanitatis pede saltare. Nonne preterea gaudium pnis sicut punct' est a q̃ linea miserie trahit in infinitum. Et q̃ ducunt in bonis dies suos in puncto ad inferna descendunt. Luctus bon' econtra lineam describit gaudiorum et consolationis sine termino duraturam. qm̃ breue hic et momentaneum tribulationis in nobis supra modum immensum glorie pondus operat in nobis per gratiam q in futuro p gloriam prestante eo qui est benedictus in secula seculorum. Amen

Explicit sermo de omnib' sanctis per thema Beati qui lugent ꝛc.

Alius sermo fact' in die omnium sanctorum p cancellarium parisien'. magistrum Job. de garsonno ꝛc.

Exultate qm̃ merces vra copiosa est in celis Mat. quinto. et similiter Luc. vi. Doctissimi et sapientes viri venite exultemus domino. qm̃ hoc habet hominum communis natura vt de patria sua nescio qua dulcedine cunctos loqui pariter audire qz delectet Non degenerem' igit ab hoc pio naturali qz desiderio dum de illa mercede celorum que vere patria nra est. patria finalis et eterna sermonem facere instituim' Nemo claudat aures vel alius tumultuosus existat. obmutescat garrulitas sumurmuras. puerilis sibilatio q̃libz conticescat. quietam seclusis ad tps reiectis qz omnib' ad aie hostium pulsantib' audiam' et exultem' qm̃ merces vra copiosa est in celis. Quod vt agere et loqui digne possim' dispensatricem mercedis illi' exorantes salutem' p illud angelicum. Aue maria ꝛc. Exultate qm̃ merces vra copiosa est in celis. Si apud incredulos ac vere religionis exptes habend' m̃ sermo